

2) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 85 z 22.3.2014.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 września 2015 r. – Królestwo Hiszpanii/Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-44/14) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Rozporządzenie (UE) nr 1052/2013 — Przekraczanie granic zewnętrznych — System Eurosur — Rozwinięcie przepisów dorobku Schengen — Uczestnictwo — Współpraca z Irlandią i ze Zjednoczonym Królestwem — Ważność)

(2015/C 363/09)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: A. Rubio González, pełnomocnik)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: D. Moore, S. Alonso de Leon i A. Pospíšilová Padovska pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Chavier, F. Florindo Gijón, M.M. Joséphidès i P. Plaza García pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Irlandia (przedstawiciele: E. Creedon, G. Hodge i A. Joyce, pełnomocnicy, wspierani przez G. Gilmore, barrister) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: L. Christie, pełnomocnik, wspierany przez J. Holmesa, barrister), Komisję Europejską (przedstawiciele: J. Baquero Cruz i G. Wils, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.
- 3) Irlandia, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z 8.3.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Holterman Ferho Exploitatie BV, Ferho Bewehrungsstahl GmbH, Ferho Vechta GmbH, Ferho Frankfurt GmbH/ Friedrich Leopold Freiherr Spies von Bülllesheim

(Sprawa C-47/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 5 pkt 1 — Jurysdykcja w dziedzinie umów — Artykuł 5 pkt 3 — Jurysdykcja w przypadku odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego — Artykuły 18 – 21 — Indywidualna umowa o pracę — Umowa dyrektora spółki — Zakończenie umowy — Podstawy — Nienależyte wykonanie obowiązków i niedozwolone zachowanie — Powództwo o ustalenie i o odszkodowanie — Pojęcie „indywidualnej umowy o pracę”]

(2015/C 363/10)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Holterman Ferho Exploitatie BV, Ferho Bewehrungsstahl GmbH, Ferho Vechta GmbH, Ferho Frankfurt GmbH

Strona pozwana: Friedrich Leopold Freiherr Spies von Bülllesheim

Sentencja

- 1) Przepisy rozdziału II sekcja 5 (art. 18–21) rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, gdy spółka wytacza powództwo przeciwko osobie, która wykonywała obowiązki dyrektora i zarządzającego tą spółką, o ustalenie uchybień popełnionych przez tę osobę w wykonywaniu jej obowiązków i o uzyskanie wskutek tego odszkodowania, stoją one na przeszkodzie stosowaniu art. 5 pkt 1 i 3 tego rozporządzenia, pod warunkiem że wspomniana osoba wykonywała w charakterze dyrektora i zarządzającego przez pewien okres na rzecz tej spółki i pod jej kierownictwem świadczenia, za które w zamian otrzymywała wynagrodzenie, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.
- 2) Artykuł 5 pkt 1 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że powództwo spółki przeciwko jej byłemu zarządzającemu ze względu na podnoszone naruszenie obowiązków spoczywających na nim na mocy prawa spółek jest objęte pojęciem postępowania, którego przedmiotem jest „umowa lub roszczenia wynikające z umowy”. W braku jakiegokolwiek wprowadzającego odstępstwo zastrzeżenia w statucie spółki lub w jakimkolwiek innym dokumencie do sądu odsyłającego należy określić miejsca, w którym zarządzający rzeczywiście prowadził w przeważającej mierze działalność w wykonaniu umowy, o ile świadczenie usług w rozważanym miejscu nie jest sprzeczne z wolą stron wynikającą z tego, co pomiędzy nimi zostało uzgodnione.
- 3) W okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, w których spółka pozywa swojego byłego zarządzającego ze względu na podnoszone niedozwolone zachowanie, art. 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że powództwo to dotyczy czynu niedozwolonego, gdy zarzucane zachowanie nie może być uznane za naruszenie obowiązków spoczywających na zarządzającym na mocy prawa spółek, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego. Sąd ten musi określić na podstawie okoliczności faktycznych sprawy najściślejszy łącznik z miejscem, w którym nastąpiło zdarzenie stanowiące przyczynę szkody, i z miejscem, w którym szkoda się urzeczywistniła.

⁽¹⁾ Dz.U. C 102 z 7.4.2014.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 września 2015 r. (wnioski o wydanie orzeczeń w trybie prejudycjalnym złożone przez Gerechtshof te 's-Hertogenbosch, Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – X/Inspecteur van Rijksbelastingdienst (C-72/14) oraz T.A. van Dijk/Staatssecretaris van Financiën (C-197/14)

(Sprawy połączone C-72/14 i C-197/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Pracownicy migrujący — Zabezpieczenie społeczne — Właściwe ustawodawstwo — Przewoźnicy na Renie — Zaświadczenie E-101 — Wartość dowodowa — Wystąpienie do Trybunału — Obowiązek odesłania prejudycjalnego)

(2015/C 363/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sądy odsyłające

Gerechtshof te 's-Hertogenbosch, Hoge Raad der Nederlanden